

[Gert Petersen]

on arbejdsløse, og det er en tragedie for hver og én af dem. Oven i købet oplever vi en nedgang i byggeriet, der er som en tikkende bombe under resterne af beskæftigelsen. Forligspartierne har lappet lidt på problemet, men de lapper er dårligt nok til at få øje på. Derimod falder de advarsler og positive forslag, som jeg skal indrømme vi hører fra boligministeren, på klippegrund, ikke bare hos forligspartierne, men desværre åbenbart også i regeringens egen kreds.

Når det drejer sig om den kollektive trafik, oplever vi også en øredøvende mangel på fantasi. Alle ved, at den er billig, social og energirigtig. Alligevel tør regeringen ikke gennemføre de nødvendige drastiske omfordelinger af ressourcerne til fordel for tog- og busstrafik.

Krisen bider hårdt, og herinde har man ikke gjort det nemmere for befolkningen. Også de ældre medborgere rammes nu af realløsnedgang. Den pensionsreform, man så længe har talt om, er oven i købet blevet udskudt igen. Til dels forklarer jeg dette med, at regeringen viger for det borgerlige pres, men desværre kan jeg ikke komme uden om, at regeringen også demonstrerer en ligesom historisk betinget grundholdning i socialdemokratiet, en indgroet frygt for at tage det nødvendige opgør, hvis problemerne skal løses i overensstemmelse med lønarbejdernes interesser.

Kapitulationen for A. P. Møller-koncernen er et tydeligt vidnesbyrd herom. Hvis regeringen havde stået fast, kunne den her have sikret sig parlamentarisk og folkelig dækning for en politik, der for alvor kunne lægge grund til en virkelig styring af dansk energiforsyning, til gavn for beskæftigelse og betalingsbalance, men i stedet foretrak den nye hemmelige forhandlinger, ny eftergivenhed, nye kompromiser og et resultat, som jeg garanterer for igen skal tages op til revision om få år.

Den nuværende krise er dybtgående, verdensomspændende og permanent. Den klares ikke ved lidt kradseri i overfladen, som vi har set det, og slet ikke ved eftergivenhed over for borgerligt pres, heller ikke selv om dette pres bakkes op af teknokraterne i EF-Kommissionen og OECD, hvor man som bekendt finder, at indkomstforskellene i Danmark er for små og mindstelønnen for høj, hvis vi skal overvinde krisen.

Isoleret set har disse teknokrater til en vis grad ret, og det undrer mig ikke, at de får støtte fra en nyudnævnt såkaldt vismand herhjemme, for skal krisen overvindes på kapitalens betingelser, det vil sige gennem en massiv forøgelse af de velhavendes opsparing og profitterne, så er der naturligvis brug for meget store indkomstforskelle og meget lave mindstelønninger. Derfor også det borgerlige angreb på eksklusivbestemmelserne. Hvis det angreb kunne lykkes, ville fagbevægelsen være lammet og vejen åbnet for en radikal reduktion af mindstelønninger og forøgelse af indkomstforskelle. Det er hovedindholdet i en borgerlig politik.

Men hvad vil så regeringen? Meget kritisk kan jeg sige om socialdemokratiet, men jeg tror alligevel ikke, at et parti med basis i lønarbejderklassen kan acceptere sådanne såkaldte udveje. Men så sætter I jer mellem to stole. I vil ikke til fulde acceptere den klassiske borgerlige løsning, som er anvist af EFs og OECDs teknokrater, men I tør heller ikke gøre det modsatte, nemlig føre en konsekvent politik på lønarbejdernes betingelser. Eller tør regeringen? Vel vidende, at en sådan politik indebærer en dybtgående social omfordeling, så krisens tungeste byrder ikke længere skal bæres af almindelige lønarbejdere og endnu dårligere stillede befolkningsgrupper. Regeringen må vide, at en politik på lønarbejdernes betingelser må indebære en kortere arbejdstid, et mere menneskevenligt arbejdsmiljø, sundere arbejdspladser, et mere rimeligt arbejdstempo. At den må indebære en sparsommelig omgang med ressourcerne, nøje kontrol med den teknologiske udvikling og brugen af kemiske stoffer. At den må indebære en massiv offentlig indsats for at skabe beskæftigelse uden hensyn til profit, en samfundsbetonet planlægning og styring af den erhvervsmæssige udvikling. At den må indebære en bolig- og skattereform, som virkelig gør op med uretfærdigheder, med skæve fordelinger, og som skaber basis for arbejdslyst og arbejdsdygtighed rundt omkring i den arbejdende befolkning.

En sådan politik er såmænd ikke mere revolutionær, vil jeg godt sige til statsministeren, end at det er den, som Frankrigs nye præsident, Mitterrand, har proklameret, men den indebærer unægtelig dér som her et opgør med selve princippet om, at økonomien skal dirigeres af profit og udsigt til profit.